

שלשים ושש פרק ראשון בריתות

1

מאי קלאמר היינו הך: אלא כי הו' אבינו דקלאמר חסות אינו מכפר אלא על השני ששני משהו הפרשה עד שעה הקרבה ולא שאמר דהו' בינתיים והם צדי למינן יוה"כ דלס המיר דת' קודם יוה"כ וזר צו אחר יוה"כ חו לא מכפר עליה יום הכפורים אחר על עבירותיו שמקמי המרתו: *

(ב) בת כהן שנישאת לישראל ואכלה בתרומה
 ממשלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש
 ומיתתה בשריפה ניסת לאחר מן הפסולין
 ממשלמת קין (ב) וחומש ומיתתה בחנק דברי ר"מ
 וחכמים ואומרים (א) אחת זו ואחת זו משלמת
 הקרן ואינה משלמת החומש ומיתתה בשריפה
 אמר רב יוסף מחלוקת בנתינת שמן המשחה
 ובבשניו דשנין (א) אבל נתינה דעלמא דברי
 הכל כוית גופא תני תנא קמיה דר' אלעזר כל
 ששישנו בסך ישנו בכל (א) ייסק וכל שאינו בסך
 אינו בכל ייסק א"ל שפיר קאמרת לא ייסק כתיב
 וקרי ביה לא ייסק (א) תני רב חנניה קמיה דרבא
 גמין לכהן גדול שגמול משמן המשחה שעל
 ראשו ונתן על בני גמול מנין (א) שהוא חייב
 ששנאמר ועל בשר אדם לא ייסק א"ל רב אחא
 ובריה דרבא לרב אשי מ"ש מהא דתניא כהן
 ששך (א) בשמן של תרומה בן בתו ישראל
 מתענל בו ואינו חושש א"ל התם (א) ומתו בו כי
 יחללוהו כתיב כיון דחלליה הא איתחיל אבל
 גבוי שמן המשחה כתיב (א) כי נור (א) גו' אלהיו
 ועליו שמן המשחה קרייה רחמנא דאע"ג דאיתא
 לא איתחיל: על אלו חייב על דדנו כו':
 קתני חוץ ממטמא מקדש וקדשיו ממאי מפיק
 ליה הכי קתני יחוץ ממטמא מקדש וקדשיו
 שאין מביא אשם תלוי ונתיני נמי חוץ ממי
 ששעבר עליו יום הכיפורים השאין מביא אשם
 ואמר ר"ל כי קתני (א) הויא דאיתיה לחמא
 ורחמנא פטריה עבר עליו יום הכיפורים ליתיה
 (א) לחמא דקא כפר ליה ר' יוחנן אמר
 (א) במבטמא דקאמר (א) או יום הכיפורים מכפר

ל" סבר מבקש נמי מכפר עליה יום הכיפורים ובפולגותא
רבא אמר מכפרת היכא דאמר לא תיקרב דכולי עלמא
גי' דאמר תיקרב ולא תכפר אבי' אמר אין מכפרת דהא
ה' ממילא י"ו אתי והדר ביה רבא כדתנאי י"ז כולו דהא י"ו
ה' חטאת ואשם מכפרין ויוה"כ מכפר מה חטאת ואשם
ל' השבין לא אם אמרת י" בחטאת ואשם י"שני' מכפרין
שונג י" והואיל ומכפר על המזיד כשונג מכפר על שבין
וימא שבין שונג י' לא שבין מזיד דהא קתני לא אם אמרת
ל' חלב ותפרש קרבן "המזיד דתו" והזכיר בו הואיל ונדרה
י" חטאת ואשם י"ל חטאת ואשם י"שני' חטאת ואשם י"ל חטאת ואשם

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. על שר אדם לא יקיר
ומתבטח לו תחשו במה
יקשה הוא קרה יהיה לו
שמואל ל'
2. ושמרו את משנתו וכל
ישאו עליו וזה ומהו בו כי
תחללו אתו יקשה:
3. יקרב כנז
4. לאביו ולאמו לא יקיר
ולאחוריו לא יטור אדם במקום
בו יגור אִלָּתוֹ וְלֹא רָשָׁע:
במדרש ו'
4. את עמק קרבונו לא פתח
וקרבוני לא פתח
5. וזהו מענה יקיר את קרבונו
לפניו:
6. כי בעשור לרדש שמעתי
הקול וזה הבשרים הוא שמעתי
קדש יהיה לכם ועויתם את
עשיתכם והקרבנים אשה
7. יקרב כנז
8. ואלו בני ישראל חדר
9. לאמר אתי איש כי
אלהינו נגשח חטא:
10. יקרב כנז

נגהות הב"ר

(א) גמ' רבי יוחנן אמר מותינין תי
במצעט: (ב) רש"י ד"ה ששאלת
וכו' הדרא לתרוניה ע"כ משתלמ
וכו' כלל ויהד"א: (ג) ד"ה אלף
וכו' צעין הס' ואח"כ מ"ה
חטאת ואשם שאין מכפרין
אשם לאו: (ד) ד"ה אלף כי וכו'
ציתיים והכא צעי למילף
כיוה"כ: (ה) ד"ה מודה רבי
וכו' קאמר הס' ואח"כ מ"ה
בבדיה עצמוד השחר ויה"כ
לאו:

גליון הש"ס

במ' מרתעגל. ע' כחוצות ל ע"ב
במ" ד"ה מתחייב. וזימא עו
ע"א חד"ה דתנן. ושם פא ע"א
במ" ד"ה זר שבלע. ובמנחות סט
ע"א חד"ה דבלע :

שיטה מקובצת

[illegible][illegible][illegible]

ספ רש"י

שלא לטקור ועויד כוכבים לאו דא מר
 רוא: ^(א) כהן שסך בן כהן ישראל מסעג
 בו 'ו'. ^(ב) כהן שסך את עצמו שכן
 יכול בן כהן ישראל ללכ התעגגו
 ואפילו גדול וסך עצמו כפי ואינו
 חושש אלתא כיון דנטלה ביהמירא בטלה
 והכי מניח כהדים בתוספתא דמסכת
 תרומות (פ"ה ס"ה) כן כהן את עצמו שכן
 כרומה ומציל בן כהן ישראל ומעגלו
 על גביו. וכן כהן ישראל דקטא מסוס
 דרגיל אללו והוא הדין לאהמירי: ^(א) אשמו
 מניא אשם סווי. ^(ב) אשן אשם תלוי דא
 אלל על ספק טעא קבועה דמפרש
 ב' בתרא (לקמן כה): ^(א) מניח תבטע.
 ביה"כ דלמר לא חכשר עליו מסוס
 כל כה מני ליה: ^(א) ורין הוא. שלא יכפר:
 אלל על ספק. דלרזנו צעין: ^(א) ורין
 לאו דוקא קטן אלל אשמן כהן אמוד
 פסק שני (לקמן ד' מציאן על הדון):
 קל. בעשור למדש ויה"כ רוא: חלק.
 יוס כפור לשבין ולא לשבין שני: מאי
 שני. דקמי יוס מכפרין אלל על
 השבין: הא קסני לא אס אמרנו 'ו' וא"כ

דא' הדר ביה בתר יום הכיפורים בעי לאיתויי אשם תהי האומר יי לא יתכפר לי חטאתי אביי אמר אינה מכפר לא פליגי דלא מכפרת דכתיב יקריב אותו לדבירו כי פ' אמר לא תכפר רבא אמר משפא כיון דאמר תיקרב כפ' הכיפורים מכפר על שבין ועל שאר שבין ודין הוא יי אין מכפרין אלא על השבין יאף יורח"כ אין מכפר אלא על המזיד כשוגג יי תאמר ביוח"כ שמכפר על המזיד ועל שאין שבין ת"ל ^(טז) אך יחלק מאי שבין ושאין שבין בחטאת ואשם ב' אלא כי הא דעולא א"ר ר' יוחנן ^(יז) א ידחה יי נהי דאידיה קרבן גברא בר כפרה הוא אלא ע' עלי חטאתי ש"מ ורמיניה ^(יח) יכול לא יהא יום הכיפורים מקרא קודש לא נתענה בו ועשה בו מלאכה ולא ^(יט) ק יורח"כ הוא מ"מ ורמיהו סתם סיפרא הוא קשין אהרן רבי אליבא דידה דתניא ^(כ) רבי אומר כל עבירות שבתו חוץ מפורק עול ומגלה פנים בתורה ומפר ברית בשר ש' ארבא אמר הא והא רבי אליבא דנפשיה ומידה רבי כרת דיוח"כ לרבי כיון דבכל שעתא ושעתא מכפר כולי דיוח"כ ובהדי עמוד השחר מית דלא ^(כא) הוה 'מאמ' לא ומואי קושא דילמא כהדי דקאכל תנחא קאניה א' נמי דעבד עבדיהיה סמוך לשקיעת החמה ^(כב) א' נמי הוה ליה שהות בימיא דלכפר ליה ^(כג) ונכחמים אומרים שמעו לר' עקיבא דתני בעל אוב ולא תני ידעוני אמר מעשה מגדף נמי לית ביה מעשה ח"ר ^(כד) מגדף מבין

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

(f) נראה דל"ל דכתיב ציה נמי כי ערוחק הגה וילפינן הגה מהתם והוי כמו דכתיב ציה נמי וזימה וכתיב צשריפה וכו'.

לחצוצרן חייב: אף קנה בשם מחציתו חמשים ומאתים. כלומר דכולה חמש מאות והו' להו תרי אלפי:] ואימא הכי נמי. נימא תרין אלפי:] נכד כבד. מתקל במתקל דהיינו עין בעין: ואת אמרת בהכרע. כלומר שהיה שוקל ההכרעות אח"כ לבד לידע כמה הכרע יש בהן אלא מדכתיב וְהַמִּקְוֶה יוֹדֵעַ מִה מִשְׁקָלָן אֵלֶּמָּא דַּאִית לִיה הַכְרַע לְכָל שְׁקָל: אמר לך אבבי רב יהודה דאית ליה הכרע יליף מהכא דסבר קנמון בשם